

Τα επαγγέλματα στην Πόλη! (Γέροντας Δοσίθεος Κανέλλος, Ηγούμενος Ι.Μ. Παναγίας Τατάρνης Ευρυτανίας)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/2ajjbnM>]

Αυτή η επίσημος θέσις των γουναράδων είχε ως αποτέλεσμα να ωφελή και τα γενικά του Γένους μας πράγματα. Οι αρχιγουναράδες (Κιουρκτσή - μπασή) είχαν τα πρωτεία μετά τους πρώτους Φαναριώτες άρχοντες. Με την μεταβολή όμως των πραγμάτων της Τουρκίας και ιδίως με την αλλαγή της ενδυμασίας, παρήκμασεν η συντεχνία αυτή και έτσι τα γουναράδικα δεν έχουν πλέον την προτίμηση εκείνη που απελάμβαναν προ είκοσι πέντε ετών.

Μεταξύ των συντεχνιών προεξείχαν, μετά από τους γουναράδες, οι βαφείς (μπογιατζήδες), από τους οποίους οι περισσότεροι ήσαν Ρωμηοί. Ο Οθωμανός αγαπά τα ανοιχτά και φανταχτερά χρώματα που ως επί το πλείστον ξεβάφουν εύκολα. Άμα δη, λοιπόν, ότι ο επενδυτής του ξέβαψε, ξεθώριασε, καταφεύγει στον βαφέα και από ανοιχτό το βάφει σκουρότερο. Από καναρινί το κάνει λεμονόχρωμο και κατόπιν πορτοκαλί και αργότερα κόκκινο ή μώβ. Υπάρχουν επενδύτες που πέρασαν τέσσαρες και πέντε φορές από την κολυμπήθρα του βαφείου.

Άλλοτε πάλι, μια από το χαρέμι του σουλτάνου ή και ο ίδιος, όταν φορούσε τα ανοιχτόχρωμα και όμορφα σύγχρονα ενδύματα, αν τύχαινε περιδιαβάζοντας μέσα στους κήπους του να μαγευθή από το ωραίο χρώμα κάποιου λουλουδιού, κόβοντάς το, το έδινε στον σύνοδό του και διέτασσε να γίνη ένα ομοιόχρωμο επανωφόριο μέσα σε τρεις ημέρες. Και έπρεπε οπωσδήποτε να ετοιμασθή χάρις στην επιδεξιότητα του βαφέως. Αλλά για να το επιτύχη χαλούσε τρία ή και τέσσερα κομμάτια λαχουρίου[36].

Είναι δε περίεργα και τα διάφορα ονόματα των βαφών, που σπανίως άλλος εκτός από τους τεχνίτες και τις γυναίκες τους μπορεί να γνωρίζει και να θυμάται. Προσπαθούσαν να τα συνδυάσουν από το πρώτο, έστω και εντελώς άσχετον αντικείμενο που μπορή να έχη κάποιαν ομοιότητα με την ονομασία του χρώματος. Παραδείγματος χάριν: καλαϊντζή-δουμανί = καπνός του γανωτή, λεμόν-κιουφού = μούχλα του λεμονιού, τσουρούκ-βισνέ = σάπιο βύσσινο, ταϊσάν-κανί = αίμα του λαγού, Κεγιάτ-χανέ-τσαμουρού = λάσπη του Κεγιάτ- Χανέ[37], ασμά-γιαπραγί = φύλλο περικοκλάδας, τσάγα- λα-μπαντέμ = χλοερό αμύγδαλο, μπουλουτί =

συννεφόχρουν, χαβαί = νεφελοειδές, σκοτεινό, λιλακί = λιλά, νάρ-τσιτσεί = άνθος ροδιάς κ.λπ.

Τί να πούμε για τους τουλουμπατζήδες (τους πυροσβέστες) των οποίων τα τάγματα διοργανώθηκαν τώρα τελευταίως σαν να είναι στρατιωτικά; Ξερακιανοί, άσαρκοι, δεν έχουν παρά μόνον φωνή και τόλμη, η οποία όμως καταντά σε τόσην αναίδεια, ώστε λέγοντας την λέξι τουλουμπατζής να συνυποννοήται κάθε είδος κακοηθείας.

Άς φαντασθή κανείς ένα φίδι σε σχήμα του πτηνού γέρανου, να σέρνεται και να πέτα ταυτοχρόνως, να βρίσκεται εν ριπή οφθαλμού από τα Ταταύλα στο Σταυροδρόμι και από το Κοντοσκάλι στο Τσαρσαμπά-παζάρ, ημίγυμνος μέσα στον Ιανουάριο, μόλις να ζυγίζει σαράντα οκάδες[38]και να σηκώνη διπλάσιο βάρος. Αυτός είναι ο τουλουμπατζής της Κωνσταντινουπόλεως.

Αλλά ένα από τα επαγγέλματα που άνευ ουδεμίας αντιρρήσεως έχει ιδιαίτερο τοπικό χαρακτήρα στην Κωνσταντινούπολι είναι το επάγγελμα του κωπηλάτη (καϊκτζή) και ιδίως του Καταστένου και των Πριγκηποννήσων. Έχουν ωμοπλάτες και μπράτσα Μίλωνος[39], φωνή Στέντορος[40], μάτια Λυγκέως[41] και καρδιά λιονταριού. Αυτά διακρίνουν εν γένει τους κωπηλάτες του Στενού.

Κολυμπούν σαν δελφίνια, αντέχουν στο κρύο σαν γλάροι, υποφέρουν το καύμα σαν καμήλες. Παλεύουν χειμώνα – καλοκαίρι με τις αναποδιές του καιρού.

Ποτέ δεν καλύπτουν το στήθος και τις κνήμες τους και έτσι παίρνουν το χρώμα ψημένου τούβλου ή ξεροψημένου ψωμιού. Θαυμάζει κανείς την ευκαμψία των μυώνων, το κυπαρισσένιο και ευλύγιστο ανάστημα.

[Συνεχίζεται]

36.Λαχούρι: λεπτό ύφασμα πολυτελές από μετάξι προερχόμενον εκ της Λαχώρης, πόλεως των Ινδιών, ταυτιζόμενης προς την Ταξίλαν την οποίαν εκυρίευσεν ο Μ. Αλέξανδρος το 327 π.Χ.

37.Κεγιάτ-Χανές: εκ του Χαρτουργείου παρά τις εκβολές του ποταμού Βορβύση στον Κεράτιο.

38.40 οκάδες: 51.200 κιλά.

39.Μίλων: περίφημος αθλητής εκ Κρότωνος, μαθητής του Πυθαγόρου.

40.Στέντωρ: κήρυξ των Ελλήνων εις Τροίαν, μεγαλόφωνος και βροντόφωνος.

41.Λυγκεύς: εις των Αργοναυτών, περίφημος διά την οξυδέρκειάν του.